

end de øvrige Invalidi, og herfra har man ikke ment med Billighed at kunne bortse, uden at man dog har fundet det rigtigt direkte at overføre de noget komplicerede tyske Regler. Sagen drejer sig kun om nogle ganske faa Personer, for hvis Vedkommende det foreslaaede Tillæg 720 Kr. er fundet passende.

Til § 9.

Uagtet der i den almindelige danske Invalidelov ikke haves Hjemmel til at omsætte den aarlige Forsørgelse med et Kapitalbeløb en Gang for alle, har man dog anset det for hensigtsmæssigt i et vist mindre Omfang fra den tyske Invalidelovgivning at overføre en Adgang til en saadan Kapitalisering. Der sigtes herved særlig til Invalidi med visse Nervalidelser (traumatiske Neuroser), for hvis Vedkommende maanedlig Udbetaling har vist sig at være af uheldig Indfyldelse paa Lidelsens Forløb, men for øvrigt ogsaa til saadanne mindre, kirurgiske Skader, for hvis Vedkommende Invaliden efter opnaaet Kapitalisering snarere vil være tilbøjelig til at søge opnaaet Invaliditetens Fjernelse eller Forbedring ved Operation.

Den i Paragrafen anførte Tabel er den samme, som har været anvendt i Tyskland.

Til § 10.

Efter indgaaende Overvejelser er man naaet til det Resultat, at det rettest bør overlades til Invalidenævnet og Invalideraadets Skøn i det konkrete Tilfælde, hvor meget der bør inddrages af Invalidforsørgelsen, naar den paagældende opnaar pensionsberettigende Ansættelse i eller Pension fra Stat eller Kommune. Hverken den hidtidige tyske eller den danske Lovgivning har vist sig at virke tilfredsstillende. Paa den ene Side maa Invaliden have Lov til ved Arbejde ogsaa i Stats og Kommunes Tjeneste at forbedre sine økonomiske Forhold, paa den anden Side maa Staten have Krav paa en Lettelse af sin Invalidforsørgelsesbyrde, naar Invaliden gennem en fast offentlig Stilling helt eller delvis forsørges paa anden Maade. At fastsætte en bestemt Nedsættelseskvota for alle Invalidi er ikke retfærdigt; thi lettest beskadigede Invalidi har de bedste Chancer for at opnaa de bedst lønnede offentlige Stillinger og burde derfor miste en større Kvota af deres Forsørgelse end de haardere beskadigede, som har daarligere Chancer for Ansættelse med god Lønning og større Gener under Udførelsen af deres tjenstlige Arbejde.

En retfærdig Ordning synes kun at kunne opnaas ved et Skøn over de i hvert enkelt Tilfælde foreliggende konkrete Forhold, og dette Skøn findes mest passende at kunne henlægges til Invalideraadet efter Indstilling fra Invalidenævnet.

Til § 11.

Denne Paragraf stemmer i det væsentlige med de hidtil anvendte Regler.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer til den danske Invalidelov af 22. December 1919 § 3, 1ste Punktum.

Til §§ 13—14.

Uagtet dansk Lovgivning hidtil kun for Pensioners Vedkommende har afgivet Hjemmel for 3 Maaneders Efterindtægt ved den paagældendes Død, har man dog ikke ment at kunne bortse fra, at de hidtidige tyske Invalideregler har hjemlet lignende Udbetalinger ogsaa ved Invalidforsørgelser.

Til §§ 15—22.

Sygehjælpen til Invalidi administreres for Tiden paa tre forskellige Maader, dels i Henhold til Lov af 15. December 1920 om Sygehjælp m. m. af Indenrigsministeriet gennem de forskellige Kommunalbestyrelser, der ved at henvise Invaliden til en Læge giver Adgang til almindelig Lægehjælp og Medicin samt Sygehuspleje, dels af Justitsministeriet gennem Krigsinvalideskolen i Sønderborg, der forsyner Invaliderne med de nødvendige Bandager og Proteser — hvad der dog ikke udelukker, at en stor Del Hjælpemidler ogsaa anskaffes ved den kommunale Sygehjælp udenom Krigsinvalideskolen —, og endelig gennem Invalidenævnet, der tager Bestemmelse om Indlæggelse paa særlige Helbredelsesanstalter og udsteder Sygehjælpsattester til Brug for Kommunerne.

At en saadan Ordning er uholdbar i Længden, er umiddelbart indlysende, og der er ogsaa i Invalidenævnets Aarsberetning for 1921—22 Side 18 henvist hertil. Som der fremhævet er Ulemperne ved den bestaaende Ordning væsentlig følgende: Reglernes Anvendelse gennem de mange forskellige Kommuner frembyder alt for megen Uensartethed og er ganske ukontrollabel for Invalidenævnet, ligesom Kommunerne paa deres Side ikke alene paa Grundlag af en Sygehjælpsattest fra Nævnet kan danne sig et Skøn over, hvorvidt de i Loven stillede Betingelser for Ydelse af Sygehjælp (ved Hjælpen at fjerne eller i